

Na, ki mossa meg a lábakat?

2017. április 13. Nagycsütörtök

BEVEZETÉS

Egyszer a magyar parlamentben az azonnali válaszok órájában a pártok nagyon csúnyán egymásnak feszültek. Nem értettek egyet bizonyos kérdésekben és csak vitatkoztak, hogy kinek van igaza, ki a legnagyobb. Ekkor a vita hevében hirtelen felálltak a pártok vezetői és odamentek egymáshoz és ahelyett, hogy jól megalázták volna egymást észrevették, hogy a társaik cipője itt-ott hagy némi kivetni valót, úgyszólván letérdeltek és megpuolták egymás elegáns cipőit. Majd csatlakozott hozzájuk az egész felsőházi ülésterem és a vita abban csúcsosodott ki, hogy mindenki a másik cipőjét pucolta.

Abszurdnak és feszültnek érezzük ezt a példát. Hasonlóan érezhetjük magunkat, mint azok, akinek Jézus teoretikus példákat mesél, például az irgalmas samaritánus történetét. Nem tudjuk ezt elképzelni a parlamentben, ugye? Pedig Jézus, amikor megmosta a tanítványai lábát, akkor ugyanilyen szituációban, ugyanezt tette, sőt tettével erre akart biztatni, hogy ezt egymásnak is tegyünk meg.

Nagycsütörtökön ülnek a tanítványok egy emeleti szobában, kényelmesen elfeküdtek, elhelyezkedtek a fekvő testtartásukba, ahogy étkezni szoktak és Lukács evangéliumából tudjuk, hogy azon vitatkoznak, hogy ki a legnagyobb közülük. Már hevesen benne vannak a vitába, ki-ki mondja, hogy ő mennyi mindent értett Jézus tanításaiból, milyen csodákat tett, mennyire sokat elért és jó tanítvány. Nem tudnak dűlőre jutni, de közeledik a vacsora. Ezért asztalhoz telepednek. Viszont a vacsora előtt mindig lábmosás van. De a megszokott lábmosást, amit amúgy előtte már éveken át végeztek, cselekedtek akár egymással is, most egyikük sem akarja megtenni, mert ideges a másikra. Némi keserűséggel a szívükben telepszenek le és várják, hogy ki töri meg a csendet, ki fog lábat mosni, mert én biztos nem. És akkor Jézus feláll.

Nem mond semmit, csak, amiről előtte valamikor tanított, hogy boldogok a szelídek, azt nem elmondja, hanem élőben megéli. Elkezd körbejárni és mindenkinek a piszkos lábát lemossa és megtörli. A tanítványok csendben, feszültségben kísérik figyelemmel, mert érzik, hogy ez nem természetes, nem neki kellene csinálni, de már késő.

Emlékszem egyszer kirándultam két bátyámmal és egy baráti házaspárral. Egy hátizsákunk volt, mert így egyszerűbb volt vinni. Viszont emiatt cserélgettük. De ugye egy hegyen van emelkedős rész és lejtős rész. Egy idő után kialakult, hogy ki vitte már, ki nem, ki akarja, ki nem. ÉS egy ponton annyira versengtünk, hogy ki ne vigye a táskát, hogy már teljesen egymásnak feszültünk. Az ott lévő férj, aki már előtte is vitte a táskát át akarta adni egy pontot és kérdezte, hogy ki vinné. Senki nem vállalt, mert vitatkoztunk, h ki mennyit vitte és kinek kéne még vinnie. Végül magára vállalta, hogy ő viszi tovább a táskát. Mi csendben, durcásan mentünk tovább, senki nem vállalta, senki nem kért bocsánatot. Onnantól a túra feszültségben telt és a végén már nagyon szégyelltem, szégyelltük magunkat. A srác örömmel és kedvesen vitte, de nem volt korrekt eljárás vele szemben amit tettünk. Nem tudtunk lejjebb adni az álláspontunkból és abból, hogy nekünk legyen igazunk.

Jézus ebben a történetben megalázkodik. Az úrvacsora elmondása és kiosztása előtt járunk, már csak a tanítványaival van, már nem fog többet a nép számára tanítani, innentől ő is tudja, hogy csak a tanítványaival van. Azt is tudja, hogy az Atya akarata most a következő 12 órában fog

beteljesedni. Olvashatjuk is, hogy tudja magáról, hogy eljött az órája. Földi élete legnehezebb pillanatai következnek, indulnak el, látja már a teljes magára hagyatottságot, tudja, hogy elárulta az egyik tanítványa, tudja, hogy meg fogják tagadni és nem összetör, egyedül marad egy sarokban, „bedepizik”, nem sajnáltatja magát, nem elvonul csendben, hanem feláll és megmossa a tanítványai lábát. Jézus a legutolsó pillanatban is megalázkodik és szolgál.

1. Ezzel mutatja meg, hogy szeret
2. Ezzel teremt közösséget
3. És ezzel vetíti előre a tettét

1, Jézus aláztos és ezzel mutatja, meg hogy szeret

Látjuk, olvassuk sokszor tudjuk, hogy Jézus szeret, de ebben az evangéliumban mégis itt olvassuk ezt először Jézusról, hogy „*Szerette övéit e világban, szerette őket mindvégig*”.

Jézus utolsó 12 órájában már nem beszélt és kizárólag tanított, hanem még egyszer most már nem szavakkal, hanem tettekkel volt végül jelen a követői életében. Alázatosan megmossa a lábukat és szereti őket tettekkel. Nem beszél, nem tanít, csak lábat mos. Had kérdezzek tőletek valamit:

- Ki az, aki úgy szeret, hogy amikor vitatkozás van, amikor feszültség keletkezik egy munkahelyen 12 kolléga között és egymás szavába vágva terelik el a figyelmet a lényegről, akkor feláll és mindenkinek a vállát szépen sorban megmaszírozza?
- Ki az, aki egy ünnepi ebéd közben kialakult „ki a nagyobb jani a családban vitában” csak feláll és hoz innivalót az asztalra és szed levest mindenkinek?
- Páska vacsorán vagyunk, ünnepi alkalmon, Jézus bevonult Jeruzsálembe, tanított még rengeteg embernek a templomban, követték és az utolsó órái kezdődnek itt.

Jézus gondolhatná azt, hogy ez az én művem, lassan elmegyek, meghalok ezekért az emberekért és mit hagyok magam után? Veszekedő, vitatkozó alakokat. Mi lesz így mindazzal, amit létrehoztam? Kárba megy az egész... Miért éltem? Mi értelme volt? Ezért készítettem fel őket 3 éven keresztül, hogy aztán 12 órával a távozásom előtt egy ilyen csapat legyen?

Jézus feláll és megmossa a lábaikat ebben a szituációban. **Miért?** Mert szereti őket, mert ez fontosabb számára, mert ezért jött. Mert eljött az ő ideje.

Jézus megteszi ezt, mert szereti az övéit.

A csütörtöki nap a házicsoportjaink estéje itt gazdagréten. Ahogy én tudom sok-sok házicsoport van most itt jelen, ezért ilyen módon is szeretnék ebbe bevonni. Egy kérdés felétek, mintha hcs-n lennének, mindenki válaszoljon magában.:

Mit szeret benned Isten? – hogy válaszolsz?

Remélem tudsz rá válaszolni, de sokan vannak, akik nem tudnak, akik azt mondják semmit, vagy nem jut eszembe semmi. Engem nem szeret. Jézus a szeretetét mutatja ki azzal, hogy megmossa olyanoknak a lábát, akikbe emberileg nem sok reménye lehetne. Az egyik feldobja az ellenségeinek, a másik azt mondja követi mindenhová, aztán, amint szorult helyzetbe kerül, letagadja, a többi 10 meg sehol sincs szintén, amikor segíteni kellene. Ő ezt előre tudja és mégis

szereti őket, sőt a kereszten még azt mondja, hogy bocsásd meg az ő vétkeiket, mert nem tudják mit cselekszenek. Még imádkozik értünk.

Péter mennyire tiltakozik ebben, radikális, elzárkózik. De Jézus is radikálisan elzárkózik akkor tőle. Akkor semmi közöd hozzám, ha nem engeded. Megint milyen radikális kijelentés, ha így elzárkozol, hogy a tiedet nem, akkor semmi közöd hozzám.

Péter tudja, hogy szereti őt a mester, de a lehető legerősebben tiltakozik, hogy neki ő segítsen. Feljön benne az önérzet, hogy igen feszkó volt, elrontottuk, de az én lábamat ne mosd meg. Én nem akarok megalázkodni, leesett, hogy mit tettünk rosszul, most már értjük nem kell folytatnod Jézus a megalázkodást.

És Jézus megmagyarázza neki, hogy ez nem csupán egy emlékeztetés. Péter nem azért teszem, mert kizárólag megalázkodom, hanem azért, mert ez előjele annak, amit majd másnap teszek értetek. Most még azt nem érted, de később megérted. És ha nem engeded, hogy meghaljak érted, hogy szolgáljak feléd, akkor elveszel.

Péter szeretne magától boldogulni. Tanulok az esetből oké, de nem akarom, hogy Jézus segítsen nekem. Jézus viszont közli a maga határozottságával, hogy ha nem mossa meg, akkor nincs semmi köze hozzá.

Jézus mindig úgy és abban szeret, amit éppen velünk cselekszik.

Ki tudod mondani, hogy Isten szeret téged?

2, Jézus alázatra tanít – ezzel teremt közösséget

Másodszor Jézus teszi ezt a lábmosást, mert közösséget akar teremteni. Mandatum novumként, új parancsolatként adja nekik, hogy ők is ezt tegyék majd egymással. Így megalázkodva. Mert a teremtés része, hogy kapcsolatra teremtett Isten minket önmagával és egymással is. De pontosan, ilyen versengések, ki a nagyobb vitatkozások mentén szakadások lesznek közöttünk. És Jézus megcselekszi ezt azért is, hogy begyógyítson sebeket, feltépjen fölösleges feszültségeket, emlékeztessen és bűnbánatra is sarkalljon.

Nagycsütörtökre úgy szoktunk emlékezni, mint az úrvacsora szereztetésének napja, estéje. Valóban Jézus ezen a napon szerezte az úrvacsorát és éltek vele a tanítványok, ahogy mondjuk is. De mindez nem történhetett volna meg közösségben, ha előtte nincs a közösség számára egy ilyen mértékű és fajtájú megbékéltetés. Ez csakis alázattal és szeretettel volt lehetséges.

Példát ad viselkedésével. Mintha Fradi újpest meccsen, azon vitatkoznának, hogy melyik csapat a jobb, a több ezer szurkoló egymásnak ordibálja, hogy ki nem ugrál .... És így versengenek. És ebben a helyzetben odalépne a csapatok vezetőedzője és elismerően kezét fogna az ellenkező csapatok szurkolóival az ő szektorukban. Mindenki csak nézne. Vagyis mindenki összeverné valószínűleg azt az edzőt.

De Jézus pont belép az életükbe és békét teremt a szolgálatával.

Miért teszi ezt Jézus?

Jézus nem véletlenül hívott el tanítványokat, nem véletlenül lettek gyülekezetek, ahogy az Apcselben olvassuk, nem véletlenül kettesével küldi ki őket feltámadása után is. Mert tudja, hogy

egyedül ebben a világban elveszünk. Elfáradunk, elkedvetlenedünk, elveszünk a Biblia olvasásban, az imádságban, a kitartásban, az életben és a kapcsolatainkban. Alapvetően olyanok vagyunk, akik egyedül nem állunk helyt. Ezért van már a teremtés kezdetén is, hogy nem jó az embernek egyedül lenni. Kapcsolatokra teremtett minket Isten és ebben veszünk el legtöbbször, de ő ebben akar megbékélést ezzel a cselekedetével is, hogy megmossa a lábakat. Hogy közösségük legyen....

Egyedül, Jézus követésünkben is elfáradunk, ellankadunk, kiégünk, elbizonytalanodunk. Nem véletlenül közösségekbe hívja el a követőit és küldi ki őket.

A 15. versben mandátumot is ad, hogy ahogy én tettem, ti is úgy tegyetek egymással. Ezért van az, hogy Ferenc pápa például a mai napon a palianói fegyházba látogat és mossa meg elítéltek lábát. Ezért van az, hogy a történelem során is sokszor Habsburg uralkodók, királyok és fejedelmek mosták meg 12-12 öreg lábát, hogy ezt a gyakorlatot tovább vigyék. A legnagyobbak tették ezt meg, ma mégis el tudjuk képzelni, hogy megtörténne, hogy a főnökünk nagycsütörtökön megmosná a lábunkat?

3, Jézus alázatra tanít – ezzel készíti elő az ő fő tettét

Jézus végig alázatos, mert szeret és ezzel akar közösséget is teremteni. De ezekben az utolsó órákban már a fő tettét is készíti elő és szimbolizálja.

Míg Jézus első csodájánál a kánaáni menyegzőnél azt olvassuk, hogy azt mondja a víz átváltoztatása előtt, hogy még nem jött el az ő órája, itt a lábmosás történeténél először olvashatjuk, hogy tudta Jézus, hogy eljött az ő órája.

Jézus élete abban csúcspontodik ki, hogy életét adja. Élete értelme, hogy meghal. Olyan érdekes, ez is ellentétes velünk. Mi az életért élünk és a haláltól menekülünk. Ő az életről mond le és hal meg, önként értünk. Élete végén arra készül, akkor jön el az órája, amikor egy napnyi távolságba kerül a halállal.

Mindezt önként értünk. Mert szeret, mert megalázkodik és erre hív, hogy mi is tegyük meg ezt a cselekedetet egymással, a 15. versben erre biztat. Tegyük meg. De nem tudjuk.

Nem, nem vagyok képes ilyeneket megtenni, hangzik belőlről a válaszuk. Se nem akarok közösséget teremteni, de ha akarok se tudok sajnos. És nem, nem tudok így szeretni egy családi asztalnál, munkahelyen vagy buszon. Nem! Lehet szeretnék, de nem megy.

Jézus azonban azt ígérte, hogy aki Őt hittel befogadja a szívébe, annak Ő bemegy az életébe, és az ilyen emberben megjelenik az Ő szeretete. Jézus azt ígérte, hogy aki hisz őbenne, annak örök élete lesz és megismerheti az Atyát. Nem azt ígérte, hogy aki próbálkozik, vagy aki sikeres minden próbálkozásában, hanem aki hisz őbenne.

Jézus élete abban csúcspontodik ki, hogy a legszűkebb körben van és megmossa egy olyan tanítványnak a lábát – Júdásét - aki elárulja őt és ezt ő előre tudja is, mert mondja is. De megmossa a lábát. Jézus szeretete nem az a szeretet, amit kiérdemel valaki, hanem az a szeretet, ami akkor is sziklabiztos, ha nem érdemelik ki.

Ez tőlünk nem telik, és ez teljesen igaz. Erre a kérdésre, hogy ki képes erre, és ki győzi ezt a Biblia világos válasza: egyedül Jézus Krisztus. Jézus azért jött, hogy akik hisznek ő benne váltságuk lehessen.

Ki tudod mondani, hogy Isten szeret téged?

A 17. vers végén egy boldogmondással zárja le Jézus és ezzel zárom én is. „A szolga nem nagyobb úránál, sem a követ nem nagyobb az ő küldöttjénél. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha meg is teszitek.

Ámen

(Ablonczy Áron)